

Vladimír Prokop

Lucie Klémová, Adéla Brádlarová, Matyáš Zahradník, Veronika Nechanická,
Simona Plšková

Vladimír Prokop se narodil 22.9. roku 1948 v Praze. Se svými rodiči a mladší sestrou žil u babičky v bytě nad Semilskou lékárnou na náměstí. Babička Marie Husáková byla již vdova a lékárnou vedla vdovským právem. Jelikož neměla odborné vzdělání, pomáhali jí s provozem lékárny rodiče Vladimíra, kteří měli pro tuto činnost patřičné vzdělání.

V roce 1950 došlo k znárodnění lékárny národním podniku Medika. Rodiče pana Prokopa byli přeloženi do Jilemnice a do semilské lékárny byli dosazeni "vhodní lidé", kteří spolupracovali s STB a ti měli za úkol na ně najít jejich údajné protizákonné činnosti.

V roce 1952 došlo k udání Marie Husákové a Anny a Vladimíra Prokopových. Jelikož to byla známá semilská rodina, bylo jejich záměrem je pošpinit a exemplárně potrestat. 27.9.1952 byli zatčeni, protože údajně ohrožovaly zásobování Československa. Vladimírovi byli pouze čtyři roky a jeho sestře půl roku.

Marie Husáková byla odsouzena na doživotí a nejdříve byla vězněna v Pardubicích, ale později byla přesunuta do Rimavské Soboty. Anna Prokopová dostala trest ve výši tří let ve věznici na Slovensku, kde neměla žádné zprávy o svých dětech. Vladimír Prokop byl odsouzen na dvanáct let. Musel pracovat v uranových dolech v Jáchymově, což pro vysokoškolsky vzdělaného člověka byla velmi ponižující práce. Později však byl přesunut na Bory, kde pracoval ve vězeňské lékárně, což bylo pro něj snesitelnější.

Malý Vladimír a jeho sestra se museli přestěhovat k babičce a dědečkovi do Nymburka, kde žili ve starém domě v malém bytě o dvou místnostech. Jejich finanční situaci nebyla nejlepší, protože děda byl hluchý, proto pobíral nízký invalidní důchod a babička měla také nízký důchod. Avšak k výchově vnoučat se postavili zodpovědně a dobře se o ně postarali.

Díky amnestii byla v roce 1954 propuštěna maminka Anna Prokopová a o rok později byla také propuštěna babička Marie Husáková. Roku 1958 byl podmíněně propuštěn tatínek Vladimír Prokop.

Po propuštění rodičů z vězení žili všichni v Nymburce u babičky a dědy v bytě. Vladimírův tatínek po propuštění z věznice pracoval jako kopáč. Práce pro něj byla utrpením. Poté si polepšil a dělal skladníka v Litvínově. Kvůli práci tam také musel bydlet, děti k němu občas jezdily na víkendy nebo na prázdniny, aby s ním strávili trochu času.

Když Vladimír končil devátou třídu, bavila ho chemie. Tudíž si dal přihlášku na chemickou průmyslovou školu do Prahy, kam ho kvůli jeho původu nevzali, protože ve škole, kam chodil, byla „politicky zapálená“ zástupkyně ředitele. Proto se šel učit do Spolany Neratovice jako provozní chemik. Ve druhém ročníku si znovu zkusil podat přihlášku na chemickou průmyslovou školu. Tam se nakonec dostal a školu úspěšně dokončil.

Po škole nastoupil do továrny a výrobu léčiv kousek od Nymburka. Pracovala tam i jeho maminka a po třech letech odcházela jako vrchní mistr farmacie.

Poté se oženil. S manželkou bydleli u manželčiny rodičů a nemohli sehnat byt, čekalo se na něj dlouho. Jednoho dne panu Prokopovi přinesla kolegyně ústřížek z novin, ve kterém

stálo, že v Textilaně v Novém městě pod Smrkem nabízeli zaměstnání i s bytem. Proto neváhali a odstěhovali se tam. Žili v něm patnáct let. Také se jim tam narodila dcera – Lída.

Přišel rok 1989 a pan Prokop obdržel dopis od semilské úřednice, že se vrací majetek, který byl neoprávněně zabaven a o lékárně se zatím nikdo nepřihlásil. Proto vytáhl krabici se všemi rozsudky, co mu dala maminka, než zemřela a zjistil, že může zažádat o restituci. Po roce mu byla lékárna vrácena.

Jelikož v lékárně vyrůstal čtyři roky, měl k ní hezký vztah, a proto se do ní chtěl vrátit. To se nakonec povedlo a pan Vladimír se svojí manželkou a dcerou se nastěhovali zpět do Semil.